

Sygn. akt II Ca 171/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogdan Łaszkiwicz
Sędziowie:	SSO Jolanta Fedorowicz SSR del. Sławomir Kuczyński (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Monika Gąsowska

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2017 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z wniosku Z. K.

o sprostowanie aktu urodzenia

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 28 listopada 2016 r., sygn. akt I Ns 859/16

postanawia:

I. oddalić apelację;

II. stwierdzić, że wnioskodawczynie ponosi koszty postępowania odwoławczego związane ze swym udziałem w sprawie.

UZASADNIENIE

We wniosku opatrzonym datą 9 marca 2016 r. wnioskodawczynie Z. K. zamieściła żądanie sprostowania aktu urodzenia Z. K. (obecnie Z. K.), sporządzonego przez Urząd Stanu Cywilnego w S. w dniu (...). za numerem (...), w ten sposób, by w miejsce błędnie wpisanej w tym akcie daty urodzenia wnioskodawczynie w brzmieniu(...) wpisać datę w brzmieniu(...)

W uzasadnieniu tego pisma Z. K. wywodziła, że w rzeczywistości urodziła się w dniu (...), natomiast w akcie jej urodzenia błędnie wpisano jako datę urodzenia dzień (...)Argumentowała przy tym, że jako daty urodzenia używa daty (...)taką też datę podali jej rodzice, gdy był sporządzony przez stosowne władze Republiki Białoruś akt jej urodzenia i taka też data widnieje zarówno w jej białoruskim paszporcie, jak i w dokumentach amerykańskich. Powołując się na

powyższe twierdzenia podkreślała, że wpisana w jej akcie urodzenia na podstawie zapisów ksiąg Cerkwi Prawosławnej data urodzenia jest zatem błędna.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim postanowieniem z dnia 28 listopada 2016 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt I Ns 859/16, wniosek oddalił (w punkcie I), po czym stwierdził, że wnioskodawczyni ponosi we własnym zakresie koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie (w punkcie II).

Orzeczenie swoje oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Jak wynika z odpisu zupełnego aktu urodzenia, sporządzonego w dniu (...) pod numerem (...), dotyczącego wnioskodawczyni Z. K. (aktualnie Z. K.), wydanego przez Urząd Stanu Cywilnego w S., z danych dotyczących daty urodzenia wynika, że wnioskodawczyni urodziła się w dniu (...). Powyższe znajduje odzwierciedlenie także w kopii aktu urodzenia wnioskodawczyni z księgi metrykalnej Parafii Prawosławnej w S. za rok 1943, nr aktu(...), nadesłanej przez Urząd Stanu Cywilnego w S..

Zgodnie z treścią art. 36 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz.U. z 2014 r., poz. 1741) do kognicji sądu należą przypadki, w których sprostowanie aktu stanu cywilnego jest niemożliwe na podstawie akt zbiorowych rejestracji stanu cywilnego lub innych aktów stanu cywilnego, o ile stwierdzają one zdarzenie wcześniejsze i dotyczą tej samej osoby lub jej wstępnych albo zagranicznych dokumentów stanu cywilnego, o których mowa w art. 35 ust. 2 (pkt 1), oraz gdy sprostowanie aktu stanu cywilnego przez kierownika urzędu stanu cywilnego nie jest możliwe wyłącznie na podstawie dokumentów wymienionych w pkt 1 (pkt 2).

Następnie Sąd Rejonowy wskazał, że przyjmuje się, iż akt stanu cywilnego podlega sprostowaniu w razie błędnego lub nieścisłego jego zredagowania.

Podzielił przy tym stanowisko Mariana Filara, przedstawione w glosie do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 1989 r. (III CZP 37/89, PiP 1990.10.116), wedle którego sprostować można tylko to, co było błędne od początku, tj. w dacie sporządzenia aktu (ex tunc), oraz że z błędem w akcie stanu cywilnego mamy do czynienia wówczas, gdy w dacie jego sporządzenia pewien element jego treści wpisany został nieprawidłowo, tj. niezgodnie z prawdą obiektywną istniejącą w tej dacie, zaś z nieścisłością – gdy istniejący w akcie zapis nie oddaje w pełni obiektywnego stanu rzeczy, który istniał w chwili jego sporządzenia i podlegał wpisowi. Sprostowanie jest bowiem jedynie stwierdzeniem obiektywnie istniejącego pierwotnie stanu faktycznego, nie zaś kreowaniem nowego.

Sąd pierwszej instancji wskazał dalej, że wnioskodawczyni domagała się sprostowania aktu urodzenia w zakresie danych dotyczących jej daty urodzenia i wpisanie w miejsce daty(...) Jako podstawę zmiany powoływała kopię białoruskiego paszportu, wystawionego 8 lipca 2008 r. (k. 4), kopię białoruskiego aktu urodzenia, wystawionego w dniu 31 maja 1959 r. (k. 8) oraz amerykańskie prawo jazdy (k. 9) – w których jako dzień jej urodzenia wpisano datę (...)

Po przytoczeniu zeznań przesłuchanego w sprawie świadka R. G. Sąd Rejonowy podniósł, iż w jego ocenie materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do uznania, że wnioskodawczyni urodziła się w dacie przez nią wskazywanej, co skutkowałoby sprostowaniem jej aktu urodzenia zgodnie z wnioskiem.

Zdaniem tego Sądu akty stanu cywilnego stanowią wyłączny dowód zdarzeń w nich stwierdzonych, a ich niezgodność z prawdą może być udowodniona jedynie w postępowaniu sądowym (art. 3 p.o.a.s.c.). Z punktu widzenia procesu cywilnego najistotniejsze jest sformułowanie, że akt stanu cywilnego stanowi wyłączny dowód stanu cywilnego osoby fizycznej, w szczególności urodzenia dziecka, zgonu, zawarcia małżeństwa, rozwiązania małżeństwa przez rozwód, unieważnienia małżeństwa itd. Moc dowodowa dotyczy nie tylko samego faktu, np. urodzenia się dziecka, ale także płci dziecka, imienia i nazwiska, daty i miejsca urodzenia oraz pochodzenia od określonych rodziców. Jednocześnie nie jest możliwe wykazanie na podstawie aktu stanu cywilnego innych danych tam zawartych, ale nie dotyczących bezpośrednio samego zdarzenia ujawnionego w tym akcie.

Sąd Rejonowy wskazał następnie, że wnioskodawczyni nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów, które potwierdziłyby, że data urodzenia widniejąca w akcie jej urodzenia została wpisana nieprawidłowo. Takim dowodem nie mogą być, w opinii tego Sądu, kserokopie dokumentów złożonych do akt sprawy. Podniósł przy tym, że żaden z powyższych dokumentów nie dotyczy zdarzenia wcześniejszego, niż akt urodzenia wnioskodawczyni. Także słuchany w sprawie świadek R. G. nie potrafiła jednoznacznie wskazać, kiedy dokładnie urodziła się wnioskodawczyni, zaś o dacie urodzenia (...)wiedziała jedynie z informacji udzielonej jej listownie przez wnioskodawczynię. Zresztą świadek urodziła kilka lat później po wnioskodawczyni, zaś kontakty z wnioskodawczynią nawiązała dopiero w roku 2009.

Jak wywiódł dalej Sąd pierwszej instancji, postępowanie dowodowe nie wykazało nieprawidłowości w zakresie daty urodzenia wnioskodawczyni. Podkreślił też, że niemożliwym jest, ażeby zgłoszenie urodzenia danej osoby i jej chrzest miały miejsce jeszcze przed urodzeniem się dziecka. Natomiast taka hipoteza wynika z wersji zaprezentowanej przez wnioskodawczynię. Treść zupełnego aktu urodzenia sporządzonego w dniu (...) wskazuje zaś, że wnioskodawczyni urodziła się (...) i znajduje to odzwierciedlenie w metrykalnej księdze urodzeń Parafii (...) w S. za rok 1943.

Jeśli chodzi o oddalenie wniosku wnioskodawczyni o przesłuchanie jej w Konsulacie RP w N., Sąd Rejonowy wskazał, iż wniosek ten został na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. w zw. art. 13 § 2 k.p.c. oddalony – jako zmierzający do przedłużania postępowania.

Mając na uwadze zaprezentowane wyżej ustalenia i rozważania, Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 36 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego orzekł jak w punkcie I sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd ten rozstrzygnął na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od wskazanego wyżej postanowienia wniosła wnioskodawczyni . Z. K. zaskarżyła postanowienie wydane przez Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w dniu 28 listopada 2016 r. w całości.

Postanowieniu temu wnioskodawczyni zarzuciła:

- 1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 36 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego – poprzez dokonanie jego błędnej wykładni i uznanie, że nie jest możliwe sprostowanie aktu urodzenia;***
- 2) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. – poprzez dokonanie nieprawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na oparciu się tylko na akcie stanu cywilnego i braku wskazania powodów, jakich Sąd uznał, że wpis w polskim akcie urodzenia jest prawidłowy, a w białoruskim nie jest;***
- 3) naruszenie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c. i art. 316 k.p.c. – poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie wnioskodawczyni w charakterze strony.***

Mając na uwadze powyższe zarzuty, Z. K. wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie jej wniosku o sprostowanie aktu urodzenia ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni Z. K. nie zasługuje na uwzględnienie – z następujących przyczyn.

Podstawowym celem postępowania apelacyjnego jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, co oznacza, że sąd drugiej instancji jako sąd nie tylko odwoławczy, lecz także merytoryczny, nie może poprzestać na zbadaniu zarzutów apelacyjnych, lecz powinien poczynić własne ustalenia i samodzielnie ocenić je z punktu widzenia prawa materialnego.

W tym kontekście Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim, konieczne do rozstrzygnięcia o przedmiocie niniejszego postępowania, i przyjmuje je za własne; Sąd Okręgowy aprobejuje nadto dokonaną przez ten Sąd ocenę dowodów oraz ocenę materialnoprawną zgłoszonego przez wnioskodawczynię do tegoż postępowania żądania. Z tego też względu argumentacja zamieszczona w apelacji Z. K. nie mogła skutkować ani postulowaną przez nią zmianą zaskarżonego orzeczenia, ani – tym bardziej – uchyleciem zaskarżonego postanowienia w całości i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W apelacji od postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w dniu 28 listopada 2016 r. wnioskodawczyni zarzuciła orzeczeniu Sądu pierwszej instancji – m. in. – naruszenie prawa materialnego, tj. art. 36 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (tekst jednolity: (Dz.U. z 2016 r., poz. 2064) – poprzez dokonanie jego błędnej wykładni i uznanie, że nie jest możliwe sprostowanie aktu urodzenia.

Apelacja wnioskodawczyni oparta została również na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c., czyli naruszenia dyrektyw oceny materiału dowodowego, oraz art. 380 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c. i art. 316 k.p.c.

Ponieważ jednak wszystkie zarzuty apelacji wnioskodawczyni, odnoszące się w gruncie rzeczy do rozstrzygnięcia zamieszczonego w punkcie I zaskarżonego postanowienia, w istocie dotyczą poczynionego przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do uznania, że wnioskodawczyni urodziła się w dacie przez nią wskazywanej, co skutkowałoby sprostowaniem jej aktu urodzenia zgodnie z wnioskiem, przeto Sąd Okręgowy uznał za słuszne łączne rozpoznanie zarzutów obrazy prawa materialnego poprzez naruszenie art. 36 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego oraz naruszenia przepisów postępowania, czyli art. 233 § 1 k.p.c.

Wedle regulacji z art. 36 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego sprostowania aktu stanu cywilnego dokonuje sąd w postępowaniu nieprocesowym, na wniosek osoby zainteresowanej, prokuratora lub kierownika urzędu stanu cywilnego, jeżeli:

- 1) sprostowanie aktu stanu cywilnego jest niemożliwe na podstawie akt zbiorowych rejestracji stanu cywilnego lub innych aktów stanu cywilnego, o ile stwierdzają one zdarzenie wcześniejsze i dotyczą tej samej osoby lub jej wstępnych albo zagranicznych dokumentów stanu cywilnego, o których mowa w art. 35 ust. 2;
- 2) sprostowanie aktu stanu cywilnego przez kierownika urzędu stanu cywilnego nie jest możliwe wyłącznie na podstawie dokumentów wymienionych w pkt 1.

W postanowieniu z dnia 21 listopada 1997 r. (II CKU 59/97, Legalis nr 110449), Sąd Najwyższy oznaczył przesłanki sprostowania aktu stanu cywilnego i wskazał, że „O błędnym lub nieściśłym zredagowaniu aktu stanu cywilnego, uzasadniającym konieczność jego sprostowania, można mówić wówczas, gdy pewien element treści tego aktu, m. in. data urodzenia, wpisany został niezgodnie z prawdą.” (zob. nadto postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1997 r., II CKN 501/97, Legalis nr 31913).

Pogląd ten, aczkolwiek sformułowany i przedstawiony w poprzednim stanie prawnym, bo pod rządami ustawy z dnia 29 września 1986 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (tekst jednolity: Dz.U. Nr 212, poz. 1264 z późn. zm.), jest, w opinii Sądu Okręgowego, nadal aktualny.

A zatem – jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia – sprostować można tylko to, co było błędne od początku, tj. w dacie sporządzenia aktu (ex tunc) oraz że z błędem w akcie stanu cywilnego mamy do czynienia wówczas, gdy w dacie jego sporządzenia pewien element jego treści wpisany został nieprawidłowo, tj. niezgodnie z prawdą obiektywną istniejącą w tej dacie, zaś z nieściśłością – gdy istniejący w akcie zapis nie oddaje w pełni obiektywnego stanu rzeczy, który istniał w chwili jego sporządzenia i podlegał wpisowi. Sprostowanie jest bowiem jedynie stwierdzeniem obiektywnie istniejącego pierwotnie stanu faktycznego, nie zaś kreowaniem nowego

(sprostowanie aktu stanu cywilnego polega na zastąpieniu danych niezgodnych z prawdą danymi prawdziwymi ustalonymi w postępowaniu sądowym).

Sąd pierwszej instancji przyjął już w samej sentencji zaskarżonego postanowienia, iż w akcie urodzenia wnioskodawczynie data jej urodzenia określona została zgodnie z prawdą obiektywną istniejącą tej dacie jego sporządzenia – oddalając wniosek o sprostowanie tego aktu.

Takie stanowisko Sądu Rejonowego uznać należy – w świetle zgromadzonego dotychczas przez ten Sąd materiału dowodowego, będącego podstawą wydania zaskarżonego orzeczenia – za prawidłowe. Prawidłowość ta wyraża się we właściwym zastosowaniu prawa materialnego (właściwym zastosowaniu przepisu art. 36 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego, wykładanego w sposób oznaczony przez Sąd Najwyższy w przywołanym już wyżej postanowieniu z dnia 21 listopada 1997 r., II CKU 59/97), a to wobec braku w materiale dowodowym podstaw do przyjęcia, iż wystąpiły przesłanki, o których mowa w tym przepisie.

Akt urodzenia Z. K. został sporządzony w dniu(...) w S., o czym świadczy treść jego odpisu zupełnego, który należy uznać za stanowiący dosłowne powtórzenie treści aktu stanu cywilnego oraz treści dołączonych wzmianek dodatkowych, a to zgodnie z art. 44 ust. 2 powołanej wyżej ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (k. 39 akt).

Akt urodzenia wnioskodawczynie został sporządzony na podstawie przepisów o wyznaniowej rejestracji stanu cywilnego, które obowiązywały przed dniem 1 stycznia 1946 r. Akt ten został przeniesiony do Rejestru Stanu Cywilnego pod numerem (...), o czym świadczy adnotacja poczyniona przez urzędnika Urzędu Stanu Cywilnego w S. na stronie księgi urodzeń Parafii (...) w S. za rok 1943, obejmującej m.in. wpis dokonany pod pozycją (...) – k. 89 i 143 akt).

W tym samym dniu, w którym został sporządzony akt urodzenia wnioskodawczynie, został dokonany jej chrzest, o czym świadczy treść wpisu dokonanego pod pozycją (...) w księdze urodzeń Parafii (...) w S. za rok 1943 (zob.: reprodukcję wykonaną z akt stanu cywilnego przechowywanych w Urzędzie Stanu Cywilnego w S. – z metrykalnej księgi urodzeń Parafii (...) w S. za rok 1943 – k. 89 akt; sporządzone przez tłumacza przysięgłego języka rosyjskiego uwierzytelnione tłumaczenie wpisu dokonanego pod pozycją(...) w księdze urodzeń Parafii (...)w S. za rok 1943 – k. 124 akt). Akt ten został przeniesiony do Rejestru S. C. pod numerem (...), o czym z kolei świadczy adnotacja poczyniona przez urzędnika Urzędu Stanu Cywilnego w S. na stronie księgi urodzeń Parafii (...) w S. za rok 1943, obejmującej m.in. wpis dokonany pod pozycją (...) – k. 89 i 143 akt).

Przeprowadzone przez Sąd Okręgowy uzupełniające postępowanie dowodowe, które sprowadziło się do przeprowadzenia uznanych za wiarygodne dowodów z dokumentów – z kserokopii pełnej strony księgi urodzeń Parafii (...) w S. za rok 1943, obejmującej m.in. wpis dokonany pod pozycją(...), dotyczący Z. K., urodzonej (...) (k. 143 akt) oraz z informacji udzielonej w dniu 28 czerwca 2017 r. przez Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego w S. (k. 142 akt) – pozwoliło na ustalenie, że w dokonanych na tejże stronie wpisach cyfra(...) oznacza dzień urodzenia (w przypadku wpisu dokonanego pod pozycją (...) – dzień (...)), zaś cyfra (...) – dzień chrztu (w przypadku wpisu dokonanego pod pozycją (...)– dzień (...)); wykonana kserokopia pełnej, jednej strony tej księgi jednoznacznie wskazuje znaczenie tych cyfr i jest ono jednakowe dla wszystkich aktów urodzenia. Skoro więc chrzest wnioskodawczynie odbył się dnia (...), i w tej samej dacie sporządzono w Parafii(...) w S. akt jej urodzenia (Z. K. nie przeprowadziła skutecznego dowodu, który prowadziłyby do odmiennych ustaleń, w szczególności nie podniosła zarzutu nieautentyczności lub niezgodności treści odpisu zupełnego aktu jej urodzenia z oryginałem aktu), to nie było podstaw do przyjęcia, że data podana w akcie urodzenia jako data urodzenia wnioskodawczynie wpisana została wówczas niezgodnie z prawdą. Odmiennie, postulowane przez wnioskodawczynię ustalenia byłyby sprzeczne z zasadami logiki, gdyż – na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy – niemożliwym jest, ażeby zgłoszenie urodzenia danej osoby i jej chrzest miały miejsce jeszcze przed urodzeniem się dziecka. Na poczynienie odmiennych ustaleń nie pozwala też opisany już wyżej przez Sąd Okręgowy sposób dokonywania wpisów w księdze urodzeń Parafii (...) w S. za rok 1943, w szczególności sposób dokonywania wpisów na stronie obejmującej m. in. wpis poczyniony pod pozycją (...), dotyczący Z. K..

W zgromadzonym w sprawie niniejszej materiale dowodowym Sąd pierwszej instancji nie miał więc dostatecznych podstaw do jednoznacznego ustalenia, że w dacie sporządzania aktu urodzenia wnioskodawczyni został on w określonej części – w zakresie oznaczenia daty urodzenia – błędnie zredagowany, co jest niezbędną przesłanką ustawową sprostowania aktu stanu cywilnego.

Zaprezentowanego wyżej przez Sąd Okręgowy stanowiska co do przedmiotu postępowania, będącego pochodną dokonanej w toku postępowania odwoławczego oceny prawidłowości zaskarżonego orzeczenia nie może podważać okoliczność, że w załączonych przez wnioskodawczynię do wniosku dokumentach – w paszporcie wystawionym przez stosowne władze Republiki Białoruś, świadectwie urodzenia wystawionym przez stosowne władze Republiki Białoruś, w prawie jazdy wystawionym przez stosowne władze stanu Nowy Y. i w tzw. zielonej karcie wystawionej przez stosowne władze USA – widnieje jako data urodzenia wnioskodawczyni dzień (...) Przeważająca część z owych dokumentów została sporządzonych znacznie później, a dokument źródłowy, czyli akt urodzenia sporządzony przez stosowne władze Republiki Białoruś, jedynie na podstawie oświadczeń rodziców inicjatorce postępowania, co zresztą ta ostanta sama przyznaje.

Skoro więc Sąd Rejonowy nie poczynił ustalenia, iż wiadomości dotyczące daty urodzenia wnioskodawczyni i posiadane przez osoby uczestniczące przy sporządzaniu jej aktu urodzenia, a zwłaszcza przez proboszcza Parafii (...) w S. i rodziców chrzestnych, były nieprawidłowe w dacie jego sporządzenia, to w tej sytuacji nie było podstaw do przyjęcia, iż akt ten został błędnie lub nieściśle zredagowany. Ta konstatacja oznacza, że zabrakło ustawowych przesłanek określonych w art. 36 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego, w konsekwencji czego brak było podstaw do zastosowania przez Sąd pierwszej instancji tego przepisu i uwzględnienia na jego podstawie wniosku wnioskodawczyni o sprostowanie jej aktu urodzenia w zakresie oznaczonej w nim daty urodzenia.

Zamieszczony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd art. 380 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c. i art. 316 k.p.c. wydaje się być wynikiem nieporozumienia, gdyż Sąd Rejonowy oddalił wniosek wnioskodawczyni o przesłuchanie jej w charakterze strony przed właściwym miejscowo konsulem Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie regulacji z art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., co wprost wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Gdyby jednak uznać, że rzeczywistą intencją skarżącą było oparcie zarzutu uchybienia przepisom postępowania – poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie jej w charakterze strony – na tej ostatniej regulacji, to taki zabieg nie mógłby zostać uznany za skuteczny uwagi na brak zgłoszenia przez wnioskodawczynię zastrzeżenia w rozumieniu art. 162 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., co wyłącza możliwość powoływania się przez strony na ewentualne uchybienia w dalszym toku postępowania, w szczególności w postępowaniu zażaleniowym i apelacyjnym.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. apelację wnioskodawczyni oddalił (w punkcie I postanowienia).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na zasadzie art. 520 § 1 k.p.c. – w punkcie II postanowienia.